

Det, som vi har bidraget til, er i virkeligheden at indføre ny teknologi, således at det er blevet lettere for hjemmehjælperen og det er blevet lettere i hjemmeplejen, fordi man er online med viden; når man kommer ud, ved man præcis, hvad det egentlig er for en udfordring, man står over for, hvad det er, man skal hjælpe den pågældende med, hvad medicineringen er, og hvad der i øvrigt er sket. Og kommunikationen tilbage til centralforvaltningen i kommunen går online. Der er ingen steder, hvor vi beder nogen om noget stopur overhovedet. Loven siger jo, at man skal give det, der er behovsstyret, om jeg så må sige, så en kommune kan jo heller ikke sige, at det er stopuret, der styrer. For visitationen går jo ud på, at man tager den udfordring at dække de behov, den ældre medborger er visiteret til at få dækket. Det er jo ikke, at man laver det ene den ene dag og det andet den næste dag. Det er en defineret opgave, der skal løses, hver gang man er hos medborgeren. Hvordan det bygges op i den enkelte kommune, har de jo frihed til selv at beslutte.

Så det er ikke os, der i virkeligheden er fokuseret på noget som helst med et stopur – heller ikke på, hvor mange gange man i virkeligheden har krav på service. Jeg er jo enig i, at det selvfølgelig er den ældre selv, der skal bestemme mest muligt, for man skal jo hjælpe. Det gælder også, med hensyn til hvor tit folk skal have et bad. Der er måske en kulturel forskel på det; nogle er vant til at få det hver dag; og der er måske også nogle, der kun vil have bad en gang om måneden. Jeg forventer jo ikke, at stærke mænd skal tvinge nogen ind under bruseren, fordi man har sagt, at der skal bades en gang om ugen. Til gengæld tror jeg, at der er mange i den ny generation, der vil sige: En gang om ugen er jo fuldstændig uacceptabelt.

Der er også nogle, der har været, om jeg så må sige, meget fremkommelige. Jeg var ude at besøge Hvidovre Hospital, hvor man kan vælge, hvad man vil have at spise som patient. Men jeg tror, at det kan virke som et fatamorgana, at man altså er i stand til at tilbyde nøjagtig det, patienterne vil have, nemlig en fantastisk flot menuplan, hvor de kan vælge alt – forretter, hovedretter, desserter, smørrebrød – og hvor det hele er pindet ud, hvis man sammenligner med de systemer, man i mange, mange år har kørt efter. På Hvidovre Hospital kan man få maden på et bestemt klokkeslæt mellem kl. 7 om morgenen og kl. 20 om aftenen; hvis man bestiller en time eller to før, får man det leveret på et be-

stemt klokkeslæt, og ellers leverer de det inden for 45 minutter. Det er der mange restauranter der slet ikke kan.

Så spørger man: Er det blevet dyrere? Nej; det er ikke dyrere, det har ikke noget med penge at gøre, det har noget at gøre med, at ved at man leverer det, som patienten ønsker, har man reduceret madspildet pr. døgn med ½ t. Dette mindre madspild finansierer i virkeligheden det, den ordning er dyrere, alt andet lige. Så det giver noget at reflektere over, at man spørger: Hvad er det, vi har? Det er et udmærket eksempel, som jeg bruger i vores kvalitetstankegang, nemlig at man kan gøre det meget mere i at tilpasse det, som borgerne meget gerne vil have, end man hidtil har gjort i forbindelse med det, man har tilbudt.

Kl. 15.00

Der er altså ikke noget forbryderisk i, at hvis man afleverer sit barn i en børnehave, får man at vide, hvad det er, man kan forvente at den daginstitution vil tilbyde ens barn. Det er jo helt fint, at man måske selv ved det i institutionen, men det er jo også væsentligt, at man kan fortælle, hvad man tilbyder, så forældrene også kan se, om man når det. Og der er måske noget, der er endnu mere vigtigt, når vi taler om kvalitet, nemlig at man selv fastsætter målene i den enkelte institution ud fra, hvad man selv ønsker, og at man, om jeg så må sige, løbende debatterer, om man så har nået de mål, man selv ønsker at nå.

Det er præcis den linje, regeringen lægger op til; den er, at man i virkeligheden vises respekt. Det er jo det, der kan ligge i et system, hvor målene er synlige. Og de mål kan udmærket være fastsat af institutionen selv og være godkendt af kommunalbestyrelsen, så der også er en variation i det, der tilbydes af service på institutionsniveau i den samme kommune, og så det er sådan, at man i givet fald kan vælge, hvor det er, man egentlig gerne vil have sit barn passet, eller hvilken skole man gerne vil have, at ens barn går på, altså, hvor der nøjagtig er det tilbud, man selv efterspørger.

Så der er simpelt hen så meget i den kvalitetsreform, at jeg kun kan opfordre alle til at slutte op om den i stedet for at tale om, at den nok er fuld af varm luft. Jeg tror, at man vil komme til at opleve, at den er som en snebold, der ruller. Der kommer meget med, så begrebet dækker i virkeligheden det, vi taler om her både på de danske regioners område, nemlig sygehusene, og på hele det brede kommunale felt. Og for så